

Arrest

nr. 210 588 van 5 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een sjiitische Hazara te zijn, afkomstig uit Nawqala, district Jaghatu in de provincie Ghazni (Afghanistan). U zou daar blijven wonen tot uw vijfde levensjaar alvorens u verhuisde richting Khak-e-Gariban in Ghazni-stad. U zou daar zo'n zeven jaar blijven wonen met uw familie, alvorens uw familie besloot dat het beter was om wegens de onstabiele situatie in Afghanistan het land te verlaten. U zou zelf nooit worden benaderd door de taliban, maar meende dat zij Hazara in Afghanistan viseerden. Zo dwongen zij uw vader om kleren voor hen te maken en dreigden zij

ermee hem te doden. Uw familie trok daarop naar Pamenar, elfde district, Teheran, Iran. U zou daar ook blijven wonen alvorens u problemen kreeg in Iran en besloot het land te verlaten. Zo werd u in Iran benaderd door een zekere drugsdealer Abas Khaldar, die eiste dat u voor hem zou werken. Op de eerste van de achtste maand zou u daarop door twee motorrijders worden aangevallen die eisten dat u hun drugs zou transporteren. Twee weken nadien, toen u op weg was naar de apotheek, werd u opnieuw aangevallen. U werd bedreigd en bestolen en werd verteld dat u met hen moest meewerken. U trok daarop naar het huis van uw oom die uw vader contacteerde. U legde uw problemen uit, maar omdat u geen papieren had in Iran kon u niet richting politie trekken. Omdat uw vader vreesde voor uw leven, besloot hij dat het beter was voor u om het land te verlaten. U zou Iran verlaten op de zestiende van de achtste maand en reisde via Turkije, Griekenland, Macedonië, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u een eerste verzoek om internationale bescherming zou indienen op 17/12/2015.

Ter staving van uw verzoek legde u een kopie neer van schooldocumenten uit Afghanistan en een kopie van de taskara van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens de inleiding op uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, d.d. 14 februari 2018, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Ten eerste legde u geen enkel stuk neer ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 1 april 2016, p. 1) werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is identiteit van een verzoek een essentieel element in zijn verzoek om internationale bescherming én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en relaas) zo goed mogelijk te staven. U legde ter staving van uw identiteit echter geen enkel (overtuigend) stuk neer en wanneer u werd gevraagd naar uw taskara (identiteitsbewijs), verklaarde u bovendien nogal stereotiep dat u uw taskara zou verloren zijn. U wist dit verlies echter niet te staven, waardoor dit niets meer dan een blote bewering is. U legde verder nog een kopie neer van schooldocumenten en een kopie van de taskara van uw vader, echter kunnen dergelijke stukken altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk en bezitten dergelijke kopieën aldus een uiterst geringe bewijswaarde. Bovendien ontbreekt het uw schooldocumenten wegens hun niet-officiële karakter enige bewijswaarde. Te meer deze niet eens voorzien zijn van een foto, kan evenmin zondermeer worden aangenomen dat deze u zouden toebehoren. Ook wat betreft de taskara van uw beweerd vader, dient vermeld dat het hier slechts om een kopie gaat en u geenszins het bestaan van een familieband hebt weten te staven, waardoor deze in wezen niets toevoegt. Dient nog te worden vermeld dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande documenten in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afghaanse documenten reeds an sich weinig bewijswaarde met zich mee. **Het ontbreken van een geldig geloofwaardig identiteitsbewijs, gepaard met coherente verklaringen daaromtrent, ondermijnt**

ernstig uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Ten tweede heeft u het CGVS op basis van uw verklaringen geen duidelijk zicht gegeven op waar u vandaan komt en waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. **Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw beweerde herkomst uit Ghazni, Afghanistan, noch aan uw langdurig verblijf in Iran, en wel om volgende redenen.**

Voorafgaand is het opmerkelijk dat u geen enkel (geloofwaardig) stuk voorlegde ter staving van uw herkomst en/of verblijfplaatsen (supra) (identiteitsdocumenten, verblijfsdocumenten, geboorteakte, foto's in uw regio, ...). Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contacten hebt in Afghanistan (CGVS, p. 3), maar u hebt blijkbaar geen originele stukken laten overkomen om uw desbetreffende verklaringen kracht bij te zetten. Niet alleen ondermijnt het ontbreken van authentieke documenten ter staving van uw herkomst uw geloofwaardigheid, bovendien kan het CGVS hierdoor enkel afgaan op uw verklaringen die geenszins konden overtuigen.

Zo bleken uw verklaringen over uw beweerde herkomstregio in Afghanistan eerder weinig overtuigend voor iemand die er het grootste deel van zijn jeugd heeft doorgebracht. Zo verklaarde u ten aanzien van het CGVS afkomstig te zijn uit Nawqala, district Jaghatu en zou u daar zo'n vijf jaar blijven wonen. Vreemd genoeg maakte u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding van een verblijf in dit district. Zo had u daar enkel laten optekenen dertien jaar te hebben gewoond in Khak-e-Gariban, terwijl u ten aanzien van het CGVS dan weer meldde daar slechts zeven jaar te hebben verbleven (CGVS, p. 5-6, Verklaring DVZ, d.d. 1 april 2016, p. 4). Dat u zichzelf zo zou tegenspreken is merkwaardig. Wat er ook van zij, u gevraagd naar de districten in Ghazni-provincie kon u er zeven correct opnoemen, maar bleek u er evenzeer zeven te zijn vergeten. U werd daarop gevraagd naar de districten daarvan die aan de stad Ghazni zouden grenzen, maar wist er slechts drie van de zes correct te benoemen. Dat u overigens zou beweren dat Jaghori en Qarabagh evenzeer aan de stad grenzen, terwijl dat niet het geval is, is merkwaardig. Wat er ook van zij, gevraagd naar verdere informatie over de districten die u net wist op te sommen, zoals de districtcentra van Khogyani of Qarabagh, moest u het antwoord schuldig blijven. Dat u dan wel de districten zou kunnen benoemen, doch het u aan verdere informatie ontbreekt wijst op het ingestudeerde karakter van uw kennis. Zo ook werd u gepolst naar de provincies die Ghazni omringen en kon u er slechts vier opsommen, maar bleek u er evenveel te zijn vergeten. Dat u overigens Logar niet zou melden, nochtans dichtbij Ghazni-stad is bevreemdend. In ieder geval, verdere informatie zoals provinciehoofdsteden moest u opnieuw schuldig blijven. U had verder geen idee welke van uw districten aan een andere provincie zouden grenzen, noch kende u aangrenzende districten uit de overige provincies (CGVS, p. 10-12). Gewezen op het ingestudeerde karakter van uw verklaringen wist u enkel te stellen dat "vader zei me al die dingen", hetgeen niet overtuigt. Dat u ook ofschoon u slechts vijf jaar oud was toen u Jaghatu verliet, toch zondermeer twee scholen uit dit district zou kunnen opsommen, onderstreept het ingestudeerde karakter van uw kennis. Dat u tot slot ook niet helemaal zeker leek te zijn welke de tweede maand van de Afghaanse kalender zou zijn, is hoe dan ook zeer vreemd (CGVS, p. 4).

Al even frappant was echter dat u ook over uw verblijf van bijna zeven jaar in Iran absoluut niet kon overtuigen. Zo dient ook hier opgemerkt dat u geen enkel document zou neerleggen ter staving van uw ruim zeven jaar durend verblijf in Iran (CGVS, p. 16, 18-19). U werd dan ook gevraagd naar mogelijke verblijfsdocumenten uit Iran, maar u beweerde nooit dergelijke stukken te hebben gehad. U gevraagd waarom u geen documenten zou hebben, gaf u overigens nogal weinig afdoend "ze gaven ze niet" aan. Echter, gevraagd of u eigenlijk ooit probeerde uw verblijf te wettigen in Iran, merkte u op dat u wel probeerde, maar herhaalde u nogal vaag "Ze gaven het niet". Toen u dan gevraagd werd waarom men geen documenten zou geven merkte u dan weer op dit eigenlijk niet te weten: "Het werd

gezegd dat ze geen documenten geven aan Afghanen". Dat Afghanen niet van documenten zouden worden voorzien, zo blijkt uit toegevoegde informatie, is niet het geval. Dat u dan wel het tegendeel zou beweren, is merkwaardig. Hierop gewezen merkte u op dat enkel de Afghanen die "vroeg" kwamen, wel documenten hadden. Daargelaten de registratie voor Afghanen er wel degelijk moeilijker op geworden is, is het verder frappant dat u verder geen enkele weet had van de mogelijkheden of procedures die er dan wel waren om uw verblijf te legaliseren. Zo werd u gevraagd waar u dergelijke documenten kon verkrijgen, maar gaf u aan: "Ik heb het niet gezien, vader probeerde het". U verwees er verder naar als het 'foreigners office', maar van de instantie die verblijfskaarten uitgeeft, BAFIA, bleek u niet te hebben gehoord: "Ik weet het helemaal niet" (CGVS, p. 17). In ieder geval, gevraagd naar de type kaarten die Afghanen kunnen bekomen, antwoordde u nogal vreemd: "Ik heb het niet, om de naam te kennen (sic)". U had er bij uitbreiding geen enkele informatie over, noch wist u hoe zo'n kaart genoemd wordt (CGVS, p. 17). U had verder geen enkele notie hoe dit systeem werkt. Opnieuw gevraagd naar de naam van de kaart, antwoordde u eerst "foreigners citizens card" en merkte u terloops nog op dat er nog een naam is: "Amayesh". Dat het u zoveel moeite zou kosten deze naam te herinneren is weinig ernstig. De verschoning die u hiervoor aanhaalde dat u het niet gebruikte is niet afdoend. U wist niet eens hoe zo'n kaart er uit ziet, noch kon u de kleur ervan beschrijven (CGVS, p. 17-18). Dat u dit, gezien uw beweerde Afghaanse herkomst nooit zou zijn opgevallen in Iran is onbegrijpelijk. U beweerde tot slot wel dat u weet had van één regularisatiecampagne, doch had u hier verder geen informatie over. Gewezen op uw frappante gebrekkige kennis omtrent de mogelijkheden voor illegale Afghanen in Iran, kon u geen sluitende verklaring bieden.

Hoe dan ook zouden ook uw verklaringen omtrent het dagelijks leven voor Afghanen in Iran niet overtuigen. Zo werd u gevraagd of Afghanen naar school kunnen gaan Iran, waarop u opmerkte dat enkel zij met papieren naar school konden gaan, doch er geen andere mogelijkheden of scholen waren. Dat er talrijke illegale Afghaanse scholen zijn, leek u niet te weten. U had verder geen weet dat "Afghanen met documenten" een werkvergunning dienen aan te vragen. U leek verder niet te weten dat Afghanen wel een ziekteverzekering kunnen afsluiten in Iran, beweerde ten onrechte dat het nooit mogelijk is voor Afghanen om een rijbewijs te halen, meende foutief dat Afghanen geen paspoort kunnen verkrijgen in Iran en verklaarde dat Afghanen niet kunnen verder studeren aan de universiteit, terwijl dat wel het geval is (CGVS, p. 23-24). U kon verder slechts vier Iraanse provincies bij naam noemen, noch had u enig idee welke provincies verboden terrein waren voor Afghanen. Op de vraag of er ook zo'n buurten waren in Teheran antwoordde u dan weer zeer vaag: "Ik mocht niet naar verre plaatsen, vrijdag ging ik enkel voetbal spelen". U wist één district bij naam te noemen in Teheran, van de andere had u geen weet en van Oudlajan of Laskar, nochtans buurten in het 11de district, hetzelfde district waar u beweerde gewoond te hebben, had u nog niet gehoord (CGVS, p. 14-16, 21). Dat u overigens ten aanzien van de DVZ nog verklaarde dat uw ouders nog steeds in Afghanistan zouden verblijven, terwijl u ten aanzien van het CGVS dan weer meldde dat zij eigenlijk in Iran wonen, is opmerkelijk (CGVS, p. 2, Verklaring DVZ, p. 5). **Wat er ook van zij, uw kennis over Iran was bijzonder beperkt voor iemand die zou beweren daar zeven jaar te hebben verbleven (supra).** De kennis waarover u dan wel beschikte, kan evenzeer ingestudeerd zijn of op een andere manier zijn vergaard. Dat u overigens gedurende het ganse gehoor slechts twee woorden Farsi zou gebruiken of u slechts acht van de twaalf maanden van de Iraanse kalender wist te noemen (CGVS, p. 5, 31), is bevreemdend en staaft bovenstaande vermoedens.

Ten derde bleek ook uw reisweg weinig aannemelijk. Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw reisweg (supra). U kon naast Nimroz en Kandahar geen enkele andere plaats in Afghanistan benoemen die u zou zijn gepasseerd op weg naar Pakistan, noch wist u waar in Pakistan u reisde. Dat u overigens via Kandahar en Nimroz richting Pakistan zou reizen lijkt weinig waarschijnlijk. In ieder geval, waar u de grens met Pakistan passeerde wist u niet. Daargelaten uw jeugdige leeftijd is het in ieder geval opmerkelijk dat u dan wel de provincies in Iran zou kunnen opnoemen die u passeerde (CGVS, p. 13-14). Wat er ook van zij, ook uw reisweg richting Europa bleef eerder vaag. Zo had u geen idee welke Iraanse provincies u op weg naar Turkije zou passeren, noch leek u zeker te zijn wanneer exact u eigenlijk Iran had verlaten (CGVS, p. 24-25).

Ten vierde spreekt ook uw Facebook (FB) verder uw beweringen tegen. Zo beweerde u over drie verschillende profielen op FB te beschikken (CGVS, p. 9) en hiermee geconfronteerd bevestigde u dat het om de uwe gingen. U beweerde geen familie meer te hebben in Afghanistan, noch zou u vrienden of familie in Kabul hebben. Vreemd genoeg blijkt u net wel een groot aantal vrienden te hebben in Kabul, hetgeen u ontkende. Immers hiermee geconfronteerd zou u enkel opmerken dat: "Ik voeg ze toe, zelfs als ik ze niet ken. Meeste van mijn vrienden zijn van België". Wat er ook van zij, dat een aantal

onder hen ook dezelfde familienaam lijken te dragen, doet dan ook vermoeden dat u wel degelijk een sterkere band hebt met Kabul dan u wil doen uitschijnen.

Aldus blijkt uit bovenstaande vaststellingen aldus dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, profiel en uw meest recente verblijfplaatsen waardoor, logischerwijs ook de geloofwaardigheid van uw problemen in het gedrang komt.

De ongeloofwaardigheid van uw relaas zou echter ook nog blijken uit de talrijke vaag- en tegenstrijdigheden die werden opgemerkt doorheen uw verklaringen. Zo werd u gepolst naar de redenen die uw familie ertoe hadden geleid om Afghanistan te ontvluchten, waarop u zou opmerken dat uw familie gedwongen rekrutering vreesde en uw vader door de taliban werd bedreigd (CGVS, p. 6-7). Echter gevraagd of u dan persoonlijk zou worden bedreigd door de taliban, merkte u dan weer op dat het niet geval is. Wat er ook van zij, dat u dan wel plots problemen van uw vader zou aanhalen, zij "ons" sloegen en zij ermee dreigden "ons" te doden, is opmerkelijk. Immers had u ten aanzien van de DVZ nog laten optekenen dat er u "niets speciaal was overkomen" (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen ontweek u de vraag en merkte u op dat "Hazara zijn daar een dreiging is". In ieder geval, u specifiek gevraagd naar uw vrees ingeval van terugkeer naar Afghanistan, verwees u naar de algemene veiligheidssituatie voor Hazara's in Afghanistan (CGVS, p. 27). Echter dient opgemerkt dat het louter verwijzen naar de algemene situatie voor Hazara's geenszins volstaat om enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken. U wist deze problemen in ieder geval niet te staven, waardoor dit eigenlijk niets meer is dan een vage, blote bewering. **Verder** kon u ook niet overtuigen wat betreft de problemen die u ertoe genoopt hadden te vluchten uit Iran. Zo verklaarde u niet in Iran te kunnen blijven daar u problemen kende met een drugsdealer, u door hem fysiek belaagd werd en u voor hem moest werken (CGVS, p. 25-26). Echter, wanneer u dezelfde vraag bij de DVZ werd gesteld merkte u op dat "migranten niet worden gewaardeerd in Iran" en "Ik werd geslagen en lastiggevallen door de mensen" (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). U zou dan wel twee incidenten opsommen waarbij u fysiek werd aangevallen, maar repte met geen woord over de drugsdealer en de bedreiging die van hem uit ging. U hierop gewezen, verklaarde u enkel dat u "het kort moest houden", hetgeen niet overtuigt (CGVS, p. 26). Wat er ook van zij, dat u ten aanzien van de DVZ nog beweerde op weg naar de apotheek te worden aangevallen door één persoon, terwijl het er bij het CGVS dan weer twee waren, is bevreemdend. Wie zij waren, wist u hoe dan ook niet (CGVS, p. 26), noch had u enige documenten ter staving van deze problemen (supra).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u echter niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden hierboven besproken en zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over

de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, d.d. 14 februari 2018, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, verblijfplaatsen, netwerk, reisweg en relaas. Hoewel u er op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen (CGVS, p. 3, 43-46), bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfplaatsen, achtergrond, familiale situatie en het netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielaanvraag raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk. Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Verzoeker meent ook dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en

48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast: "(...)

Ten eerste legde u geen enkel stuk neer ter staving van uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 1 april 2016, p. 1) werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van dergelijke documenten. Zo is identiteit van een verzoek een essentieel element in zijn verzoek om internationale bescherming én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit (en relaas) zo goed mogelijk te staven. U legde ter staving van uw identiteit echter geen enkel (overtuigend) stuk neer en wanneer u werd gevraagd naar uw taskara (identiteitsbewijs), verklaarde u bovendien nogal stereotiep dat u uw taskara zou verloren zijn. U wist dit verlies echter niet te staven, waardoor dit niets meer dan een blote bewering is. U legde verder nog een kopie neer van schooldocumenten en een kopie van de taskara van uw vader, echter kunnen dergelijke stukken altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk en bezitten dergelijke kopieën aldus een uiterst geringe bewijswaarde. Bovendien ontbreekt het uw schooldocumenten wegens hun niet-officiële karakter enige bewijswaarde. (...) Ook wat betreft de taskara van uw beweerd vader, dient vermeld dat het hier slechts om een kopie gaat en u geenszins het bestaan van een familieband hebt weten te staven, waardoor deze in wezen niets toevoegt. Dient nog te worden vermeld dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande documenten in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afghaanse documenten reeds an sich weinig bewijswaarde met zich mee. **Het ontbreken van een geldig geloofwaardig identiteitsbewijs, gepaard met coherente verklaringen daaromtrent, ondermijnt ernstig uw geloofwaardigheid, daar u het CGVS geen zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.**

Ten tweede heeft u het CGVS op basis van uw verklaringen geen duidelijk zicht gegeven op waar u vandaan komt en waar u voor uw komst naar België heeft verbleven. (...) Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw beweerd herkomst uit Ghazni, Afghanistan, noch aan uw langdurig verblijf in Iran, en wel om volgende redenen.

Voorafgaand is het opmerkelijk dat u geen enkel (geloofwaardig) stuk voorlegde ter staving van uw herkomst en/of verblijfsplaatsen (supra) (identiteitsdocumenten, verblijfsdocumenten, geboortakte, foto's in uw regio, ...). Op basis van uw verklaringen blijkt dat u nog contacten hebt in Afghanistan (CGVS, p. 3), maar u hebt blijkbaar geen originele stukken laten overkomen om uw desbetreffende verklaringen kracht bij te zetten. Niet alleen ondermijnt het ontbreken van authentieke documenten ter staving van uw herkomst uw geloofwaardigheid, bovendien kan het CGVS hierdoor enkel afgaan op uw verklaringen die geenszins konden overtuigen.

Zo bleken uw verklaringen over uw beweerd herkomstregio in Afghanistan eerder weinig overtuigend voor iemand die er het grootste deel van zijn jeugd heeft doorgebracht. Zo verklaarde u ten aanzien van het CGVS afkomstig te zijn uit Nawqala, district Jaghatu en zou u daar zo'n vijf jaar blijven wonen. Vreemd genoeg maakte u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkele melding van een verblijf in dit district. Zo had u daar enkel laten optekenen dertien jaar te hebben gewoond in Khak-e-Gariban, terwijl u ten aanzien van het CGVS dan weer meldde daar slechts zeven jaar te hebben verbleven (CGVS, p. 5-6, Verklaring DVZ, d.d. 1 april 2016, p. 4). Dat u zichzelf zo zou tegenspreken is merkwaardig. Wat er ook van zij, u gevraagd naar de districten in Ghazni-provincie kon u er zeven correct opnoemen, maar bleek u er evenzeer zeven te zijn vergeten. U werd daarop gevraagd naar de districten daarvan die aan de stad Ghazni zouden grenzen, maar wist er slechts drie van de zes correct te benoemen. Dat u overigens zou beweren dat Jaghori en Qarabagh evenzeer aan de stad grenzen, terwijl dat niet het geval is, is merkwaardig. Wat er ook van zij, gevraagd naar verdere informatie over de districten die u net wist op te sommen, zoals de districtscentra van Khogyani of Qarabagh, moest u het antwoord schuldig blijven. Dat u dan wel de districten zou kunnen benoemen, doch het u aan verdere informatie ontbreekt wijst op het ingestudeerde karakter van uw kennis. Zo ook werd u gepolst naar de provincies die Ghazni omringen en kon u er slechts vier opsommen, maar bleek u er evenveel te zijn vergeten. Dat u overigens Logar niet zou melden, nochtans dichtbij Ghazni-stad is bevreemdend. In ieder geval, verdere informatie zoals provinciehoofdsteden moest u opnieuw schuldig blijven. U had verder geen idee welke van uw districten aan een andere provincie zouden grenzen, noch kende u aangrenzende districten uit de overige provincies (CGVS, p. 10-12). Gewezen op het ingestudeerde karakter van uw verklaringen wist u enkel te stellen dat "vader zei me al die dingen", hetgeen niet overtuigend is. Dat u ook ofschoon u slechts vijf jaar oud was toen u Jaghatu verliet,

toch zondermeer twee scholen uit dit district zou kunnen opsommen, onderstreept het ingestudeerde karakter van uw kennis. Dat u tot slot ook niet helemaal zeker leek te zijn welke de tweede maand van de Afghaanse kalender zou zijn, is hoe dan ook zeer vreemd (CGVS, p. 4).

Al even frappant was echter dat u ook over uw verblijf van bijna zeven jaar in Iran absoluut niet kon overtuigen. Zo dient ook hier opgemerkt dat u geen enkel document zou neerleggen ter staving van uw ruim zeven jaar durend verblijf in Iran (CGVS, p. 16, 18-19). U werd dan ook gevraagd naar mogelijke verblijfsdocumenten uit Iran, maar u beweerde nooit dergelijke stukken te hebben gehad. U gevraagd waarom u geen documenten zou hebben, gaf u overigens nogal weinig afdoend “ze gaven ze niet” aan. Echter, gevraagd of u eigenlijk ooit probeerde uw verblijf te wettigen in Iran, merkte u op dat u wel probeerde, maar herhaalde u nogal vaag “Ze gaven het niet”. Toen u dan gevraagd werd waarom men geen documenten zou geven merkte u dan weer op dit eigenlijk niet te weten: “Het werd gezegd dat ze geen documenten geven aan Afghanen”. Dat Afghanen niet van documenten zouden worden voorzien, zo blijkt uit toegevoegde informatie, is niet het geval. Dat u dan wel het tegendeel zou beweren, is merkwaardig. Hierop gewezen merkte u op dat enkel de Afghanen die “vroeg” kwamen, wel documenten hadden. Daargelaten de registratie voor Afghanen er wel degelijk moeilijker op geworden is, is het verder frappant dat u verder geen enkele weet had van de mogelijkheden of procedures die er dan wel waren om uw verblijf te legaliseren. Zo werd u gevraagd waar u dergelijke documenten kon verkrijgen, maar gaf u aan: “Ik heb het niet gezien, vader probeerde het”. U verwees er verder naar als het ‘foreigners office’, maar van de instantie die verblijfskaarten uitgeeft, BAFIA, bleek u niet te hebben gehoord: “Ik weet het helemaal niet” (CGVS, p. 17). In ieder geval, gevraagd naar de type kaarten die Afghanen kunnen bekomen, antwoordde u nogal vreemd: “Ik heb het niet, om de naam te kennen (sic)”. U had er bij uitbreiding geen enkele informatie over, noch wist u hoe zo’n kaart genoemd wordt (CGVS, p. 17). U had verder geen enkele notie hoe dit systeem werkt. Opnieuw gevraagd naar de naam van de kaart, antwoordde u eerst “foreigners citizens card” en merkte u terloops nog op dat er nog een naam is: “Amayesh”. Dat het u zoveel moeite zou kosten deze naam te herinneren is weinig ernstig. De verschoning die u hiervoor aanhaalde dat u het niet gebruikte is niet afdoend. U wist niet eens hoe zo’n kaart er uit ziet, noch kon u de kleur ervan beschrijven (CGVS, p. 17-18). Dat u dit, gezien uw beweerde Afghaanse herkomst nooit zou zijn opgevallen in Iran is onbegrijpelijk. U beweerde tot slot wel dat u weet had van één regularisatiecampagne, doch had u hier verder geen informatie over. Gewezen op uw frappante gebrekkige kennis omtrent de mogelijkheden voor illegale Afghanen in Iran, kon u geen sluitende verklaring bieden.

Hoe dan ook zouden ook uw verklaringen omtrent het dagelijks leven voor Afghanen in Iran niet overtuigen. Zo werd u gevraagd of Afghanen naar school kunnen gaan Iran, waarop u opmerkte dat enkel zij met papieren naar school konden gaan, doch er geen andere mogelijkheden of scholen waren. Dat er talrijke illegale Afghaanse scholen zijn, leek u niet te weten. U had verder geen weet dat “Afghanen met documenten” een werkvergunning dienen aan te vragen. U leek verder niet te weten dat Afghanen wel een ziekteverzekering kunnen afsluiten in Iran, beweerde ten onrechte dat het nooit mogelijk is voor Afghanen om een rijbewijs te halen, meende foutief dat Afghanen geen paspoort kunnen verkrijgen in Iran en verklaarde dat Afghanen niet kunnen verder studeren aan de universiteit, terwijl dat wel het geval is (CGVS, p. 23-24). U kon verder slechts vier Iraanse provincies bij naam noemen, noch had u enig idee welke provincies verboden terrein waren voor Afghanen. Op de vraag of er ook zo’n buurten waren in Teheran antwoordde u dan weer zeer vaag: “Ik mocht niet naar verre plaatsen, vrijdag ging ik enkel voetbal spelen”. U wist één district bij naam te noemen in Teheran, van de andere had u geen weet (...) (CGVS, p. 14-16, 21). Dat u overigens ten aanzien van de DVZ nog verklaarde dat uw ouders nog steeds in Afghanistan zouden verblijven, terwijl u ten aanzien van het CGVS dan weer meldde dat zij eigenlijk in Iran wonen, is opmerkelijk (CGVS, p. 2, Verklaring DVZ, p. 5). **Wat er ook van zij, uw kennis over Iran was bijzonder beperkt voor iemand die zou beweren daar zeven jaar te hebben verbleven (supra).** De kennis waarover u dan wel beschikte, kan evenzeer ingestudeerd zijn of op een andere manier zijn vergaard. Dat u overigens gedurende het ganse gehoor slechts twee woorden Farsi zou gebruiken of u slechts acht van de twaalf maanden van de Iraanse kalender wist te noemen (CGVS, p. 5, 31), is bevreemdend en staaft bovenstaande vermoedens.

(...)

Ten vierde spreekt ook uw Facebook (FB) verder uw beweringen tegen. Zo beweerde u over drie verschillende profielen op FB te beschikken (CGVS, p. 9) en hiermee geconfronteerd bevestigde u dat het om de uwe gingen. U beweerde geen familie meer te hebben in Afghanistan, noch zou u vrienden of familie in Kabul hebben. Vreemd genoeg blijkt u net wel een groot aantal vrienden te hebben in Kabul, hetgeen u ontkende. Immers hiermee geconfronteerd zou u enkel opmerken dat: “Ik voeg ze

toe, zelfs als ik ze niet ken. Meeste van mijn vrienden zijn van België". Wat er ook van zij, dat een aantal onder hen ook dezelfde familienaam lijken te dragen, doet dan ook vermoeden dat u wel degelijk een sterkere band hebt met Kabul dan u wil doen uitschijnen.

Aldus blijkt uit bovenstaande vaststellingen aldus dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, profiel en uw meest recente verblijfsplaatsen waardoor, logischerwijs ook de geloofwaardigheid van uw problemen in het gedrang komt.

De ongeloofwaardigheid van uw relaas zou echter ook nog blijken uit de talrijke vaag- en tegenstrijdigheden die werden opgemerkt doorheen uw verklaringen. Zo werd u gepolst naar de redenen die uw familie ertoe hadden geleid om Afghanistan te ontvluchten, waarop u zou opmerken dat uw familie gedwongen rekrutering vreesde en uw vader door de taliban werd bedreigd (CGVS, p. 6-7). Echter gevraagd of u dan persoonlijk zou worden bedreigd door de taliban, merkte u dan weer op dat het niet geval is. Wat er ook van zij, dat u dan wel plots problemen van uw vader zou aanhalen, zij "ons" sloegen en zij ermee dreigden "ons" te doden, is opmerkelijk. Immers had u ten aanzien van de DVZ nog laten optekenen dat er u "niets speciaal was overkomen" (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen ontweek u de vraag en merkte u op dat "Hazara zijn daar een dreiging is". In ieder geval, u specifiek gevraagd naar uw vrees ingeval van terugkeer naar Afghanistan, verwees u naar de algemene veiligheidssituatie voor Hazara's in Afghanistan (CGVS, p. 27). Echter dient opgemerkt dat het louter verwijzen naar de algemene situatie voor Hazara's geenszins volstaat om enig risico dat u in concreto zou lopen, aannemelijk te maken. U wist deze problemen in ieder geval niet te staven, waardoor dit eigenlijk niets meer is dan een vage, blote bewering. **Verder** kon u ook niet overtuigen wat betreft de problemen die u ertoe genoopt hadden te vluchten uit Iran. Zo verklaarde u niet in Iran te kunnen blijven daar u problemen kende met een drugsdealer, u door hem fysiek belaagd werd en u voor hem moest werken (CGVS, p. 25-26). Echter, wanneer u dezelfde vraag bij de DVZ werd gesteld merkte u op dat "migranten niet worden gewaardeerd in Iran" en "Ik werd geslagen en lastiggevallen door de mensen" (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). U zou dan wel twee incidenten opsommen waarbij u fysiek werd aangevallen, maar repte met geen woord over de drugsdealer en de bedreiging die van hem uit ging. U hierop gewezen, verklaarde u enkel dat u "het kort moest houden", hetgeen niet overtuigt (CGVS, p. 26). Wat er ook van zij, dat u ten aanzien van de DVZ nog beweerde op weg naar de apotheek te worden aangevallen door één persoon, terwijl het er bij het CGVS dan weer twee waren, is bevreemdend. Wie zij waren, wist u hoe dan ook niet (CGVS, p. 26), noch had u enige documenten ter staving van deze problemen (supra).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u echter niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden hierboven besproken en zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker opwerpt dat er geen enkele vraag werd gesteld waarbij gepolst werd naar specifieke procedurele noden stelt de Raad samen met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nood zou hebben aan specifieke steunmaatregelen. Verzoeker brengt in het verzoekschrift evenmin enige valabele reden naar voor waaruit zou kunnen blijken dat hij hier nood aan zou hebben gehad. Waar verzoeker opwerpt dat hij jong was op het ogenblik van het vertrek en tijdens het gehoor, wordt vastgesteld dat verzoeker bij aankomst in België al meerderjarig was. Verzoekers leeftijd is dan ook niet van die aard dat hij nood zou hebben aan specifieke steunmaatregelen. Verzoeker licht dit verder overigens ook niet concreet toe.

Voorts stelt de Raad samen met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoekers kennis over Afghanistan een duidelijk ingestudeerd karakter vertoont.

Hierbij komt ook de vaststelling dat verzoeker ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde afkomstig te zijn uit Nawqala, district Jaghatu en zou hij daar zo'n vijf jaar hebben gewoond om vervolgens zeven jaar te verblijven in Khak-e-Gariban in Ghazni alvorens naar Iran te trekken. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker op 1 april 2016 echter dertien jaar te hebben gewoond in Khak-e-Gariban tot zijn vertrek naar Iran zeven jaar geleden. Daargelaten de vraag op welke wijze deze laatste verklaringen te rijmen zijn met verzoekers leeftijd in 2016 (19 jaar), moet tevens worden vastgesteld dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niet sprak over enig verblijf in zijn geboortedorp Nawqala. Het gegeven dat het eerder opgegeven geboortedorp "*Khak e Gharina*" verbeterde en er "*Nawqala*" van werd gemaakt doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Het argument dat het evident is dat hij geen herinneringen heeft aan een verhuis toen hij ongeveer vijf jaar oud was, is niet ernstig, gezien verzoeker zich deze verhuis op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots wel kon herinneren.

Waar verzoeker de vaststellingen met betrekking tot zijn kennis omtrent zijn streek van herkomst tracht te verklaren door te wijzen op het gegeven dat hij slechts 12 à 13 jaar oud was op het ogenblik van vertrek uit Afghanistan en zijn kennis gebaseerd is op zijn herinnering, op wat hij meemaakte en leerde in zijn jeugd en links en rechts oppikte, kan hij de Raad niet overtuigen. Waar verzoeker meent dat de motivering ter zake tegenstrijdig is, kan hij ook niet worden gevolgd. Uit het geheel der vaststellingen blijkt immers ook genoegzaam voor de Raad dat het slechts om ingestudeerde kennis gaat. Het betoog van verzoeker doet hier geen afbreuk aan. Waar hij aangeeft dat hij nooit in de districten is geweest en dat het feit dat hij niet alles weet een aanduiding is dat zijn kennis niet is ingestudeerd zijn algemene beweringen die niet bij machte zijn afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen. Het argument dat hij de kennis omtrent de scholen in het district heeft opgepikt van zijn ouders is niet ernstig, te meer verzoeker zelfs geen eenduidig antwoord kan brengen wat betreft de reden voor hun vertrek in Afghanistan. Het gaat hier om verzoekers roots, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij hierover een gedegen kennis heeft. Het is niet aannemelijk dat een familie die op de vlucht is gegaan uit het oorspronkelijke land van herkomst de kinderen niets zou vertellen over de reden dat zij in een vreemd land als illegale vluchteling moeten leven. Dat zij het met hun kinderen dan wel zouden gehad hebben over de scholen in het district Jaghatu is dan ook niet aannemelijk. Het algemene betoog dat hij jong was en "*de problemen enkel heeft van horen zeggen*", vormt dan ook geen afdoende verschoning voor zijn verklaringen met betrekking tot de redenen waarom zijn familie destijds is gevlucht uit Afghanistan.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn gebrekkige kennis omtrent het verblijf en de mogelijkheden voor illegale Afghanen in Iran tracht te verschonen door te wijzen op het gegeven dat hij maar een beetje kan lezen, in Iran slechts een beetje werkte met het naaien van handtassen in de fabriek van zijn oom, als kind in Iran toekwam en zich als kind niet bezig hield met registratie en procedures enz. Indien verzoeker daadwerkelijk als 12 à 13-jarige Afghaan gedurende zeven jaar illegaal in Iran is verbleven, acht de Raad het evenmin geloofwaardig dat verzoeker geen betere kennis heeft voor de mogelijkheden en situatie van illegale Afghanen in Iran. Hierbij komt nog de vaststelling dat verzoeker vlak voor zijn vertrek meerderjarig is geworden. Het is dan ook niet ernstig voor verzoeker om voor zijn onwetendheid naar het gegeven dat hij als kind in Iran toekwam en dat zijn vader alles regelde te verwijzen. Het is niet aannemelijk dat verzoeker als adolescent een dermate gebrekkige kennis heeft van een dergelijk belangrijk element in zijn leven. Indien verzoeker daadwerkelijk als adolescent illegaal in Iran heeft verbleven kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker er een doorleefde en gedegen kennis van heeft. Het argument dat hij de naam van de kaarten kon opnoemen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen enkele weet had van de mogelijkheden of procedures die er dan wel waren om zijn verblijf te legaliseren. Zo werd hem gevraagd waar hij dergelijke documenten kon verkrijgen, maar gaf hij aan "*Ik heb het niet gezien, vader probeerde het*". Verzoeker verwees er verder naar als het foreigners office, maar van de instantie die verblijfskaarten uitgeeft, BAFIA, bleek hij niet te hebben gehoord en stelde hij "*Ik weet het helemaal niet*" (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). In ieder geval, gevraagd naar de type kaarten die Afghanen kunnen bekomen, antwoordde verzoeker nogal vreemd *namelijk* "*Ik heb het niet, om de naam te kennen*". Verzoeker had er bij uitbreiding geen enkele informatie over, noch wist hij hoe zo'n kaart genoemd wordt (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Verzoeker had verder geen enkele notie hoe dit systeem werkt. Opnieuw gevraagd naar de naam van de kaart, antwoordde hij eerst "*foreigners citizens card*" en merkte terloops op dat er nog een naam is: "*Amayesh*". Dat het verzoeker zoveel moeite zou kosten deze naam te herinneren is niet geloofwaardig. Bovendien wist verzoeker niet eens hoe zo'n kaart er uit ziet, noch kon hij de kleur ervan beschrijven (stuk 5, gehoorverslag, p. 17-18). Het betoog dat hij bekend is met de termen en weet wat Hamish is en Sepa is, is *post factum* en te algemeen om afbreuk te kunnen doen aan de gedane vaststellingen.

Onverminderd deze vaststellingen komt hierbij nog verzoekers gebrekkige kennis van het dagelijkse leven in Iran. Het geheel van deze vaststellingen bevestigen nogmaals de ongeloofwaardigheid van verzoekers verblijf als illegale Afghaan in Iran. Ook hier gaat het argument dat hij jong was op het ogenblik van de verhuis niet op. Verzoeker gaf immers te kennen er zeven jaar te hebben verbleven en er als adolescent te zijn opgegroeid. Verzoekers leeftijd was dan ook niet van die aard dat hij volstrekt verstoken kon gebleven zijn van deze informatie. Ook het argument dat hij niet rondreisde verklaart niet waarom verzoeker geen weet had van enkele fundamentele aspecten eigen aan het leven van een illegale Afghaan in Iran. Verzoeker toont niet aan dat hij aldaar een dermate geïsoleerd leven zou hebben geleid waardoor hij verstoken zou zijn gebleven van dergelijke informatie. Waar verzoeker aangeeft dat hij bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft gesteld dat hij zou hebben gezegd dat zijn ouders in Iran zijn, maar dat er Afghanistan staat, moet worden opgemerkt dat verzoeker bij de verblijfplaats van zijn ouders tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken "Khaki Ghariban" heeft opgegeven. Het is de Raad dan ook niet duidelijk op welke wijze verzoeker tijdens dit interview zou hebben gezegd dat zijn ouders in Iran verblijven, gezien "Khaki Ghariban" in Afghanistan is gelegen.

Waar hij stelt dat hem niet de overige maanden van de kalender werd gevraagd stelt de Raad vast dat eerst werd gevraagd of verzoeker de namen van de maanden van de Afghaanse kalender kende, waarbij verzoeker vlot de 12 maanden opsomde (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Vervolgens werd hem gevraagd de namen van de Iraanse kalender op te sommen, doch verzoeker beperkte zich in zijn opsomming tot acht maanden (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Het is in dit opzicht dan ook niet ernstig om te beweren dat hij enkele namen opsomde en dat er naar de overige namen niet werd gevraagd.

Aangezien verzoeker eveneens ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent de problemen die hij in Iran kende en waardoor hij zou gevlucht zijn, wordt de ongeloofwaardigheid van zijn verblijf in Iran alleen maar bevestigd. Waar hij stelt dat hij melding maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken van het incident op weg naar de apotheek doet hij geen afbreuk aan de concrete vaststellingen terzake.

Het argument dat verzoeker zijn Facebookprofielen pas heeft aangemaakt na zijn vertrek uit Iran doet niets af aan de gedane vaststellingen. Het algemene betoog dat naamgenoten op Facebook mekaar contacteren en *liken* en hij hen niet in persoon kent, dat studenten veel gebruik maken van Facebook en het hebben van veel vrienden op Facebook een teken van sociaal succes is, doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker volgens zijn Facebookaccount 20 vrienden en kennissen heeft die in Kabul wonen en werkzaam zijn, waarvan sommigen zelfs naamgenoten zijn, terwijl hij beweerde geen familie meer te hebben in Afghanistan, noch vrienden of familie in Kabul. Het is daarenboven, gelet op het door verzoeker voorgehouden profiel, opvallend dat 8 personen verbonden zijn met de universiteit in Kabul. De vaststelling dat andere vrienden op Facebook van elders afkomstig zijn, doet hier geen afbreuk aan. De Raad acht het overigens geheel niet geloofwaardig dat verzoeker nu voorhoudt niemand van deze vrienden in persoon te kennen. Indien verzoeker daadwerkelijk de laatste 7 jaar van zijn leven als illegale vluchteling in Iran is verbleven, acht de Raad het ook niet aannemelijk dat verzoeker zoveel contacten heeft in Afghanistan. Naast de contacten in Kabul heeft verzoeker nog talrijke vrienden die uit andere Afghaanse steden komen en zelfs verbonden zijn aan andere universiteiten. Samen met de vaststellingen rond zijn afkomst en verblijf in Iran, wijzen deze elementen er wel degelijk op dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over zijn identiteit, profiel en verblijf.

Het louter verwijzen naar de algemene situatie voor Hazara's volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Wat betreft de documenten die verzoeker bijbrengt, moet worden opgemerkt dat verzoeker nog steeds geen enkel identiteitsbewijs neerlegt. In het licht van de voorgaande vaststellingen kan aan zijn bewering dat hij zijn taskara is verloren dan ook geen geloof worden gehecht. Ook moet worden opgemerkt dat de neergelegde schooldocumenten en de taskara van zijn vader geen blik werpen op verzoekers verblijf de laatste jaren. Derhalve kunnen deze documenten dan ook geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan geen bewijswaarde worden verleend. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt ook nog dat allerhande documenten in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afghaanse documenten reeds *an sich* weinig bewijswaarde met zich mee. Het ontbreken van een geldig geloofwaardig identiteitsbewijs, gepaard met de vaststelling dat

verzoeker duidelijk niet de waarheid heeft verteld over zijn identiteit, profiel en verblijf ondermijnt zijn geloofwaardigheid volledig.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit de provincie Ghazni, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoeker voor zijn komst naar België of over de vraag of hij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.6. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.8. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF